

Arrest

nr. 167 364 van 10 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Koreaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DE COCK en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen afgelegd in het kader van uw asielaanvraag bezit u de Noord-Koreaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit de stad Kim Ch'eak, gelegen in de provincie Hamgyung bugdo. U voltooide er de middelbare school en werd achtereenvolgens tewerkgesteld in een visserij en een kolenmijn. U en uw familie leden erg onder de erbarmelijke economische toestand in Noord-Korea eind jaren '90. Nadat u betrappt werd op diefstal op een collectieve boerderij, werd u er verkracht door een opzichter. U reisde hierna naar de grensstad Hoeryong waar u uw grootmoeder om hulp vroeg. U ging in op het aanbod van een onbekende vrouw om met haar naar China te reizen. De vrouw beloofde u dat u veel geld kon verdienen in China. Op 23 juli 2000 verliet u Noord-Korea clandestien. In China werd u slachtoffer van mensenhandel en werd u verkocht als bruid aan een gehandicapte Chinese man in Lingxian te Heilongjiang. U beviel in China van uw zoon K.(...) S.(...)-C.(...) op 15 februari 2001. U en uw zoon werden het slachtoffer van mishandelingen door uw Chinese 'echtgenoot' en zijn familie. Op

vierjarige leeftijd van uw zoon, vluchtte u naar Shenyang waar u onderdak vond in een Koreaanse kerk. U ontmoette er uw Noord-Koreaanse echtgenoot K.(...) K.(...)-C.(...) (O.V. nummer 6.746.570). Jullie huwden op 23 januari 2006. Op 20 oktober 2007 werd uw tweede zoon K.(...) Y.(...) geboren in de Volksrepubliek China. De controles door de Chinese autoriteiten op illegale Noord-Koreanen in het land werden opgevoerd. De Chinese politie viel in september 2010 ook binnen in de Koreaanse kerk waar u met uw gezin verbleef. Uit vrees op een dag te worden opgepakt in China en te worden gedeporteerd naar Noord-Korea reisde u samen met uw kinderen P.(...) S.(...) C.(...) en K.(...) Y.(...) in het bezit van een vervalst paspoort naar Frankrijk. U reisde verder naar België en vroeg hier asiel aan op 29 oktober 2010. U legde geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

U werd op 10 januari 2011 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Op 19 januari 2011 nam het CGVS een beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Naar aanleiding van nieuwe elementen die het CGVS ontving, met name een kopie van uw Zuid-Koreaanse paspoort en dat van uw zoon K.(...) Y.(...), werd u opnieuw opgeroepen voor een gehoor op 18 augustus 2015. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Er dient te worden opgemerkt dat er na uw erkenning als vluchteling nieuwe elementen in uw asioldossier zijn opgedoken. Uit deze nieuwe elementen blijkt dat cruciale verklaringen die u in de loop van de asielpcedure aflegde ongeloofwaardig zijn. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat u de status van erkend vluchteling heeft verkregen op basis van bedrieglijke verklaringen.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) is immers in het bezit gesteld van informatie waaruit blijkt dat u over de Zuid-Koreaanse nationaliteit beschikt en dit al voordat u als vluchteling erkend werd in België. Uit deze informatie blijkt bovendien dat u hier asiel aanvraag onder een valse identiteit, met name P.(...) E.(...) S.(...) geboren op 9 maart 1981. Het CGVS beschikt onder meer over uw Zuid-Koreaanse paspoort dat u op 6 mei 2009 werd afgeleverd op uw identiteit P.(...) D.(...), geboren op 9 maart 1974. Ook beschikt het CGVS over een kopie van het Zuid-Koreaanse paspoort van uw zoon K.(...) Y.(...), geboren op 20 oktober 2007. Het paspoort van uw zoon werd afgeleverd door de Zuid-Koreaanse autoriteiten op 19 oktober 2010. Dat dit uw paspoort betreft blijkt nog uit het feit dat de pasfoto die u aan het CGVS overhandigde, op schriftelijk verzoek van het CGVS op 21 februari 2011 in het kader van de afgifte van uw vluchtelingenattest, en die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier (zie binnenkant van de rode fardes); sterk overeenkomt met de pasfoto op uw Zuid-Koreaanse paspoort waarvan het CGVS een kopie bezit. Hiervan werd eveneens een kopie toegevoegd aan uw administratieve dossier.

In het licht van bovenstaande nieuwe elementen in uw asioldossier werd u opnieuw opgeroepen voor een gehoor op het CGVS op 18 augustus 2015. U nogmaals naar uw identiteitsgegevens gevraagd gaf u de naam P.(...) E.(...) S.(...), geboren op 9 maart 1981 te Suwondong (Noord-Korea) op (zie gehoorverslag CGVS 18/08/2015 p. 2). U gevraagd of u ooit naar Zuid-Korea ging ontkent u dit. In dit gehoor beweerde u opnieuw de Noord-Koreaanse nationaliteit te bezitten. U verklaart evenmin een dubbele nationaliteit te bezitten. Gewezen op het feit dat er ernstige twijfels bestaan over uw ingeroepen nationaliteit, vertelde u plots een warrig verhaal over hoe u een Zuid-Koreaanse paspoort vond in een Antwerpse supermarkt (zie gehoorverslag CGVS van 18/08/2015, p.3). De eigenaar van de supermarkt zou u gevraagd hebben of u het paspoort en de erbij horende bagage kon terugbezorgen aan de juiste eigenaar. U zou dan beroep hebben gedaan op een Zuid-Koreaanse kerk en daar het paspoort hebben afgegeven. U gaf later in het gehoor toe dat de houder van dit paspoort ook de naam Park droeg wat aldus identiek is aan de familienaam die u hebt opgegeven bij de Belgische asiendiensten (zie gehoorverslag CGVS 18/08/2014, p.4). U voegde er in uw gehoor op het CGVS aan toe dat u denkt dat uw Belgische ex-vriend dit paspoort bij u thuis aantrof en dat jullie relatieproblemen hadden (zie gehoorverslag CGVS 18/08/2015, p.3-4). Nadat u de relatie met hem verbrak, dreigde uw ex-partner ermee bepaalde informatie over u te verspreiden, zoals u verklaarde op het CGVS. Hij zou volgens u een verhaal over u verzinnen hebben (zie gehoorverslag CGVS 18/08/2015 p. 4). U legde ook een proces-verbaal voor tijdens uw gehoor op het CGVS, dat hieronder nog verder besproken wordt, en dat een klacht blijkt te zijn tegen uw ex-partner omwille van bedreigingen. Deze klacht werd geregistreerd op 1 augustus 2015.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen afdoende verklaring biedt voor het feit dat het CGVS in het bezit is van een kopie van een Zuid-Koreaanse paspoort met uw foto maar een andere identiteit. Het is wel heel toevallig dat u via via in bezit komt van een Zuid-Koreaanse paspoort van iemand met een gelijkende familienaam, een zeer gelijkende geboortedatum (9 maart 1974 ipv uw opgegeven geboortedatum 9 maart 1981), en een zeer lijkende foto (zie administratief dossier). Hoewel het CGVS u daarop de gelegenheid bood om klaarheid te scheppen over uw effectieve nationaliteit door middel van uw medewerking te verlenen aan een specifiek onderzoek naar uw precieze nationaliteit, weigerde u dit stellig (zie gehoorverslag CGVS 18/08/2015, pp. 4, 5, 6 en 9). Zoals u door het CGVS meermaals werd

uitgelegd tijdens het gehoor kan het CGVS eenvoudig en snel via een overeenkomst met de autoriteiten van de Republiek Korea (i.e. Zuid-Korea) nagaan of u al dan niet de Zuid-Koreaanse nationaliteit bezit. In het kader van deze overeenkomst kunnen biografische en biometrische gegevens uitgewisseld worden over asielzoekers uit de Democratische Volksrepubliek Korea (i.e. Noord-Korea) waarvan vermoed wordt dat deze vóór hun asielaanvraag in België reeds de Zuid-Koreaanse nationaliteit hebben verkregen. De uitwisseling van deze gegevens is hoogst betrouwbaar en wordt enkel gebruikt voor uw asielprocedure hier in België. De eerdere resultaten van deze samenwerking tussen de Belgische asielinstanties en de Zuid-Koreaanse autoriteiten wezen uit dat de grote meerderheid van Noord-Koreaanse asielzoekers in België reeds de Zuid-Koreaanse nationaliteit hebben verworven. Informatie over deze overeenkomst en de resultaten werd ingesloten in het administratieve dossier. Gezien u volgens uw verklaringen nooit de Zuid-Koreaanse nationaliteit zou hebben bemachtigd en zelfs nooit één voet op Zuid-Koreaanse grondgebied zou hebben gezet (zie gehoorverslag CGVS 18/08/2015, pp. 2, 3, 4, 7 en 8), is uw weigering mee te werken aan dit bijkomende onderzoek door het CGVS zeer opvallend te noemen. De door u aangenomen houding tijdens het gehoor op het CGVS ondersteunt des te meer de nieuwe elementen in uw asieldoos en wijst erop dat u opnieuw tracht uw Zuid-Koreaanse nationaliteit te verbergen voor het CGVS.

De verschoningsgrond die u gaf voor uw weigering mee te werken aan dit onderzoek van het CGVS inzake uw nationaliteit, kon evenmin overtuigen. Volgens uw verklaringen zijn er Noord-Koreaanse spionnen actief in Zuid-Korea waardoor u vreest dat uw gegevens aan de Noord-Koreaanse overheid zullen worden doorgespeeld en uw broers in Noord-Korea gevaar zullen lopen (zie gehoorverslag CGVS 18/08/2015, p.5), maar u kon dit op geen enkele wijze objectiveren noch concretiseren. Hoewel u trachtte uw houding verder te verschoonen door te stellen dat u via uw broer vernam dat een Noord-Koreaanse vluchteling bij zijn terugkeer uit Zuid-Korea werd onthoofd en dat u zelf hebt gezien hoe Noord-Koreaanse vluchtelingen bij hun terugkeer uit Zuid-Korea werden terechtgesteld in Noord-Korea, was dit weerom ontoereikend om dit te vergoelijken. Immers baseerde u zich opnieuw op veralgemeningen zonder hard te maken dat uw medewerking aan het onderzoek uw eventuele achtergebleven familieleden in Noord-Korea in moeilijkheden zou brengen. U kon evenmin aantonen dat u heden nog over familieleden beschikt in Noord-Korea. Derhalve blijven uw verklaringen dienaangaande beperkt tot een boude bewering van uwentwege. Uw ingeroepen vrees ten aanzien van de Zuid-Koreaanse autoriteiten (die geïnfiltreerd zouden zijn door Noord-Koreaanse spionnen) wanneer u zou meewerken aan het door het CGVS voorgestelde onderzoek, is voorts tegenstrijdig aan het gegeven dat u op eigen initiatief de Zuid-Koreaanse ambassade in België hebt gecontacteerd, zoals u aangaf tijdens uw gehoor op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS 18/08/2015, p.5). Naar aanleiding van het Zuid-Koreaanse paspoort op de persoonsnaam "Park" dat gevonden werd in een Belgische supermarkt en waar u zich over ontfermde zoals u verklaarde, beweerde u namelijk de Zuid-Koreaanse ambassade te hebben opgebeld met het verzoek u te contacteren wanneer iemand naar het bewuste paspoort vraagt.

Herhaaldelijk werd er u tijdens het gehoor op het CGVS op het hart gedrukt dat het in uw eigen belang is om uw medewerking te verlenen aan het onderzoek en bovendien werd er u uitdrukkelijk en meerdere keren op gewezen dat er negatieve consequenties zoals een intrekking van de vluchtelingenstatus kunnen verbonden zijn aan het feit dat u geen duidelijkheid schept over uw werkelijke nationaliteit. U bleef echter weigeren om mee te werken.

Dat u opnieuw het CGVS tracht te misleiden aangaande uw nationaliteit blijkt verder uit het proces-verbaal dat u neerlegde tijdens uw gehoor op het CGVS ter staving van uw verklaringen. In dit proces-verbaal diende u op 1 augustus 2015 een klacht in tegen uw Belgische ex-vriend. Hoewel u tijdens uw gehoor op het CGVS beweerde dat het paspoort op naam van "Park", dat werd gevonden in een Antwerpse supermarkt, niet uw eigen paspoort is; u voorts nooit over een ander paspoort hebt beschikt noch ooit een ander paspoort bij u thuis in Antwerpen had liggen dan het eerstgenoemde paspoort (zie gehoorverslag CGVS 18/08/2015, p.7); verklaarde u daarentegen in de klacht tegen uw ex-vriend voor de Antwerpse politie dat uw ex-vriend in het bezit is van een kopie van uw paspoort. Volgens uw huidige verklaringen afgelegd tijdens het gehoor op het CGVS zou het dus om een paspoort gaan van een Zuid-Koreaanse onderdaan dat uw ex-partner valselijk tegen u zou gebruiken (zie gehoorverslag CGVS 18/08/2015 p. 3). Uw ontwijkende verklaring wanneer het CGVS u met deze verklaring gedaan voor de politie confronteert, namelijk dat u voor de Antwerpse politie niet hebt verklaard dat uw ex-vriend een kopie van uw paspoort bezat evenwel in het bezit was van een kopie van uw identiteitskaart (zie gehoorverslag CGVS 18/08/2015, p.7), is niet afdoende. Een paspoort en een identiteitskaart zijn immers twee verschillende documenten. Er kan bovendien worden van uitgegaan dat u voor de politie toen ook al zou gezegd hebben dat uw ex-partner bij u een Zuid-Koreaanse paspoort van iemand anders had gevonden en dat op een of andere manier tegen u zou kunnen gebruiken zoals u nu beweert. Daarenboven is het opvallend dat u pas op 1 augustus 2015 een klacht neerlegde tegen uw ex-vriend bij de Antwerpse politie, dit wil zeggen kort nadat uw oproeping voor een bijkomend gehoor op het

CGVS u op 28 juli 2015 aangetekend werd verstuurd. In deze uitnodiging van het CGVS werd trouwens duidelijk vermeld dat het CGVS zou overgaan tot een onderzoek naar uw werkelijke nationaliteit. U wist dus al dat er van de kant van de asielinstanties twijfels waren ontstaan over uw nationaliteit. Eveneens is het merkwaardig dat u pas op 1 augustus 2015 klacht indient tegen uw ex-partner, terwijl u volgens deze klacht zelf al door hem werd lastig gevallen en bedreigd sinds april 2014, toen u de relatie beëindigde. U gaf toe tijdens uw gehoor op het CGVS dat dit de eerste maal was dat u een klacht tegen uw ex-vriend indiende (zie gehoorverslag CGVS 18/08/2015, pp.6-7). Bijgevolg rijzen er ernstige bedenkingen bij de ware intentie van uw klacht tegen uw ex-vriend bij de Belgische politie en bestaat het vermoeden dat u deze klacht enkel indiende om te anticiperen op de informatie in het bezit van het CGVS aangaande uw werkelijke nationaliteit en identiteit.

Gelet op bovenstaande opmerkingen hebt u aldus niet alleen verzwegen de Zuid-Koreaanse nationaliteit te bezitten, u hebt er ook over gelogen. U hebt de Belgische asielinstanties intentioneel misleidt. Wat de opmerkingen van uw advocaat betreft aangaande het gehoor door het CGVS van 18/08/2015 dient hierbij te worden vermeld dat uit het gehoorverslag blijkt dat het formulier voor het nagaan van uw werkelijke nationaliteit met uw akkoord dient te worden ondertekend, en dat dit ook duidelijk blijkt uit het formulier zelf. Uit het formulier blijkt ook dat deze informatie enkel wordt gebruikt voor uw asielaanvraag en vertrouwelijk wordt behandeld. Tevens werd u tijdens het gehoor gewezen op de mogelijke negatieve gevolgen indien u hier niet op inging, met name een intrekking van de vluchtelingenstatus.

Wat uw mogelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming betreft dient nog te worden opgemerkt dat u ten aanzien van Zuid-Korea geen elementen heeft aangehaald in uw verklaringen. Gezien al deze vaststellingen heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Zuid-Korea, noch dat u in geval van een terugkeer naar Zuid-Korea een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U baseerde immers uw verzoek om internationale bescherming enkel op feiten die zich in Noord-Korea zouden hebben voorgedaan. Ook wanneer het CGVS u vraagt om welke redenen u Zuid-Korea hebt verlaten (zie gehoorverslag CGVS 18/08/2015, p.7); ontkent u ooit in Zuid-Korea te zijn geweest terwijl uit objectieve informatie blijkt dat u de nationaliteit van dat land bezit. Bijgevolg dient de u toegekende status van erkend vluchteling te worden ingetrokken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw vluchtelingenstatus dient ingetrokken te worden."

1.2. Bijlage bij de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus:

"Naam, voornaam: P.(...), S.(...) C.(...)
Geboorteplaats: Heuk Ryong Kang Sung
Geboortedatum: 15/02/2001
Nationaliteit: Noord-Korea
Naam, voornaam: K.(...), U R.(...)
Geboorteplaats: Sim Yang
Geboortedatum: 20/10/2007
Nationaliteit: Noord-Korea"

1.3. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster de volgende documenten: de kopieën van haar paspoort en dat van haar oudste zoon, landeninformatie afkomstig van het Commissariaat-generaal, een kopie van het PV van verhoor afkomstig van de Politie Antwerpen en de 'Agreement on Fingerprint Verification'.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 28 december 2015 als eerste middel een schending aan van artikel 3 EVRM en artikel 4 § 1 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS. In de bestreden beslissing wordt er volgens verzoekster geen rekening gehouden met het feit dat zij behoort tot een van de meest kwetsbare groepen in de samenleving, zij is namelijk een alleenstaande vrouw met twee kinderen die reeds meerdere malen verkracht en misbruikt is geweest. Indien haar vluchtelingenstatus wordt ingetrokken bestaat er een groot en reëel risico op een onmenselijke behandeling van haar en haar 2 kinderen. Het CGVS heeft reeds eerder geoordeeld dat de vrees voor vervolging in Noord-Korea gegrond is.

2.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 57/6, 7° van de Vreemdelingenwet, in samenhang met de formele en materiële motiveringsplicht in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster stelt dat het CGVS niet bewijst dat zij de Zuid-Koreaanse nationaliteit heeft, noch dat zij in Zuid-Korea heeft verbleven vooraleer ze naar België kwam. Bovendien motiveert het CGVS niet in voldoende mate dat haar vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken omdat ze de Zuid-Koreaanse nationaliteit zou hebben en/of ze in Zuid-Korea zou hebben verbleven. Tot slot is het CGVS onzorgvuldig te werk gegaan bij het bewijs en de motivatie voor de intrekking van het asielstatuut. De beslissing tot intrekking van het asielstatuut is voornamelijk gebaseerd op twee bewijsstukken: een kopie van een paspoort van een dame die P. D. heet en een kopie van een paspoort van K. Y.. Deze bewijsstukken verstrekken volgens verzoekster geen voldoende bewijs voor het intrekken van haar asielstatuut om verschillende redenen. Ten eerste, lijken de kopieën, zelf kopieën van Zuid-Koreaanse paspoorten, maar zijn ze geenszins duidelijk. Gezien het kopieën zijn, stelt zich de vraag naar de authenticiteit van deze kopieën en naar de bewijswaarde ervan. Ten tweede wordt in het administratief dossier geen bron vermeld bij de kopieën. Het is dus niet duidelijk vanwaar ze komen en of ze wel van een betrouwbare bron komen. Op het document van het CGVS "*Landeninformatie*" is duidelijk vermeld dat verplicht is om bij elk stuk de bron te vermelden, wat hier niet is gebeurd. Ten derde stelt het CGVS in zijn beslissing d.d. 23 november 2015 dat de foto van verzoekster zich bevindt op de kopie van het paspoort. Het is luidens verzoekster heel erg overdreven te stellen dat met zekerheid vaststaat dat dit haar foto is. Bovendien staat het vast dat het voor personen uit een verschillend werelddeel heel moeilijk is om personen uit een ander werelddeel te onderscheiden. Voor iemand uit Europa, zal het bijvoorbeeld moeilijk zijn om Aziaten van elkaar te onderscheiden of Afrikanen. De enige gelijkenis tussen de gegevens op de kopie van het paspoort en de verzoekster in deze zaak is de achternaam. Verder zijn er geen vaststaande gelijkenissen. Bovendien is Park een achternaam die volgens verzoekster heel regelmatig voorkomt in Noord-Korea. Ten vierde, bevindt zich in het administratief dossier ook een kopie van een paspoort gelijkend op een Zuid-Koreaans paspoort waarop de gegevens vermeld staan van K. Y., de oudste zoon van verzoekster. Verzoekster vindt het bevreemdend dat het CGVS niet beschikt over een paspoort van haar jongste zoon, S.C.P.. Indien ze immers in Zuid-Korea zou hebben vertoefd, zou ze daar zeker niet zonder haar jongste zoon zijn geweest.

Verder stroken niet alle beweringen in de beslissing van het CGVS met de verklaringen van verzoekster tijdens het gehoor van 18 augustus 2015. Vooreerst, vertelde verzoekster dat ze in het bezit kwam van een Zuid-Koreaans paspoort, omdat een heer in de Chinese straat in Antwerpen haar het paspoort overhandigde, samen met een tas. De heer vroeg haar het paspoort en de tas terug te bezorgen aan de juiste eigenaar, gezien hij wist dat ze ook afkomstig was uit Korea. Dit gebeurde niet in een Antwerpse supermarkt.

Verzoekster stelt niet te weten van waar het paspoort komt waarover het CGVS beschikt, gezien het CGVS heeft nagelaten een bron te vermelden bij de kopieën van de paspoorten in het administratief dossier, maar ze zou niet verbaasd zijn, indien haar ex-vriend die haar al maanden stalkt en bedreigt, een kopie van het paspoort zou hebben bezorgd aan het CGVS. Hij vormt echter geen betrouwbare bron. Zij herhaalt dat hij een grote haat draagt tegenover haar, hij zich seksueel agressief gedraagt ten aanzien van haar en hij ermee dreigt bepaalde foto's van haar publiek te maken. Verzoekster wijst er op dat zij klacht heeft neergelegd tegen haar ex-vriend. In de beslissing van het CGVS wordt vermeld dat verzoekster in het PV verklaart dat haar ex-vriend over een kopie van haar "*paspoort*" beschikt. Toch heeft ze duidelijk uitgelegd tijdens het gehoor dat ze hiermee haar identiteitskaart bedoelde. Verzoekster spreekt reeds goed Nederlands, maar men kan niet van haar verwachten dat ze zich uitdrukt met alle nuances die eigen zijn aan de Nederlandse taal en ook niet dat ze alle nuances in het Nederlands begrijpt.

2.3. In een derde middel beroept verzoekster zich op een schending van het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging zoals neergelegd in artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU in samenhang met artikelen 35/1 en 35/3 van het procedure KB CGVS. Het probleem voor verzoekster is dat de redenen voor de heroverweging slechts zo beknopt worden meegedeeld dat het in de praktijk quasi onmogelijk is om zich te verdedigen. De precieze motieven voor het vermoeden van Zuid-Koreaanse nationaliteit worden helemaal niet uitgelegd op de oproepingsbrief. Tijdens het gehoor werd verzoekster eerst bijna verplicht om haar vingerafdrukken te geven, nog voor enige uitleg werd gegeven over de elementen ten hare laste. Pas op het einde van het gehoor werd vermeld dat het CGVS beschikt over 2 kopieën van paspoorten die lijken op Zuid-Koreaanse paspoorten. Op deze manier wordt het recht van verdediging van verzoekster bijna volledig uitgehold want hoe kan men zich zinvol verdedigen indien men niet eens weet tegen wat men zich precies moet verdedigen.

2.4. In een vierde middel beroept verzoekster zich op een schending van het rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het is immers helemaal niet duidelijk welke mogelijke gevolgen verbonden kunnen worden aan het niet-geven van vingerafdrukken. Verder geeft zij aan dat indien haar niet kan worden verplicht om haar vingerafdrukken te geven volgens de overeenkomst tot verificatie van de vingerafdrukken, er natuurlijk ook geen sanctie aan verbonden kan zijn indien zij opteert om de vingerafdrukken niet te geven, overigens omwille van gerechtvaardigde redenen volgens haar. Ze wenst haar vingerafdrukken immers niet te geven uit vrees voor lekken vanuit Zuid-Korea naar Noord-Korea en verwijst in dit verband naar het CEDOCA document "*COI Focus: Noord-Korea, overeenkomst over de verificatie van vingerafdrukken*" van 30 juni 2015 expliciet vermeld staat dat de "*Overeenkomst tussen het CGVS en de Republiek Korea voor de betrokken asielzoekers inhoudt dat zij op vrijwillige basis en via een zogenaamde "Agreement on Fingerprint Verification" hun expliciete en schriftelijke toestemming geven voor de uitwisseling van hun vingerafdrukken met de (Zuid-)Koreaanse autoriteiten*". Bijgevolg kan volgens verzoekster hier niet met zekerheid uit worden afgeleid dat de informatie Noord-Korea niet bereikt.

2.5. Verzoekster vraagt de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen d.d. 23 november 2015 waarbij de vluchtelingenstatus werd ingetrokken, te hervormen en te besluiten tot het behoud van haar vluchtelingenstatus. In ondergeschikte orde vraagt zij de bestreden beslissing te vernietigen omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de RvV niet kan worden hersteld.

Beoordeling

2.6. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is of zoals *in casu* dat er geen redenen waren tot intrekking van de hoedanigheid van vluchteling. Ook thans diende verzoekster een poging te ondernemen om het relaas te staven en minstens de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten.

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.7. De beslissing waarbij de commissaris-generaal overgaat tot intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoekster berust op de vaststelling dat verzoekster nationaliteitsfraude gepleegd heeft. Uit deze beslissing blijkt dat de commissaris-generaal immers in bezit werd gesteld van informatie waaruit blijkt dat verzoekster over de Zuid-Koreaanse nationaliteit beschikt en dit al voordat zij als vluchteling erkend werd in België. Uit deze informatie blijkt bovendien dat verzoekster in België asiel aanvraag onder een valse identiteit, met name P. E. S. geboren op 9 maart 1981. Het Commissariaat-generaal beschikt

onder meer over verzoeksters Zuid-Koreaanse paspoort dat haar op 6 mei 2009 werd afgeleverd op haar identiteit P. D., geboren op 9 maart 1974. Ook beschikt het Commissariaat-generaal over een kopie van het Zuid-Koreaanse paspoort van verzoeksters zoon K. Y., geboren op 20 oktober 2007. Verzoekster kreeg de kans om toelichting te geven gedurende een gehoor, maar slaagde er blijkens de bestreden beslissing niet in om een aannemelijke verklaring te bieden voor deze nieuwe feitelijke gegevens. De verklaringen die zij tijdens dat gehoor aflegde waren immers dermate ongeloofwaardig en verzoekster weigerde overigens mee te werken aan een specifiek onderzoek naar haar precieze nationaliteit. De daartoe aangevoerde verschoningsgrond kon niet overtuigen.

2.8. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 23 november 2015, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal uit de elementen die hem ter kennis werden gebracht terecht kon besluiten dat verzoekster over de Zuid-Koreaanse nationaliteit beschikt terwijl zij steeds heeft voorgehouden de Noord-Koreaanse nationaliteit te hebben. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn.

2.10. In haar verzoekschrift en ter terechtzitting volhardt verzoekster in haar bewering dat zij niet over de Zuid-Koreaanse nationaliteit beschikt. Zij werpt op dat het Commissariaat-generaal niet in voldoende mate heeft bewezen dat zij valse verklaringen heeft afgelegd en dat de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus voornamelijk is gebaseerd op (onduidelijke) kopieën en stelt zich de vraag naar de authenticiteit van deze kopieën en naar de bewijswaarde ervan, temeer bovendien geen bron vermeld wordt bij deze kopieën waardoor de oorsprong ervan onduidelijk is.

De verweerder stelt dienaangaande terecht in zij verweernota dat verzoekster er aan voorbijgaat dat er in de bestreden beslissing eveneens op wordt gewezen dat het CGVS verzoekster de gelegenheid bood om klaarheid te scheppen over haar effectieve nationaliteit door middel van haar medewerking te verlenen aan een specifiek onderzoek naar haar precieze nationaliteit, maar dat verzoekster dit stellig weigerde, terwijl haar verschoningsgrond voor deze weigering niet kon overtuigen, én dat de eerdere resultaten van de samenwerking tussen de Belgische asielinstanties en de Zuid-Koreaanse autoriteiten uitwezen dat de grote meerderheid van Noord-Koreaanse asielzoekers in België reeds de Zuid-Koreaanse nationaliteit hebben verworven.

De bestreden beslissing stelde immers vast dat:

“(…)Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen afdoende verklaring biedt voor het feit dat het CGVS in het bezit is van een kopie van een Zuid-Koreaans paspoort met uw foto maar een andere identiteit. Het is wel heel toevallig dat u via via in bezit komt van een Zuid-Koreaans paspoort van iemand met een gelijkende familienaam, een zeer gelijkende geboortedatum (9 maart 1974 ipv uw opgegeven geboortedatum 9 maart 1981), en een zeer lijkende foto (zie administratief dossier). Hoewel het CGVS u daarop de gelegenheid bood om klaarheid te scheppen over uw effectieve nationaliteit door middel van uw medewerking te verlenen aan een specifiek onderzoek naar uw precieze nationaliteit,

weigerde u dit stellig (zie gehoorverslag CGVS 18/08/2015, pp. 4, 5, 6 en 9). Zoals u door het CGVS meermaals werd uitgelegd tijdens het gehoor kan het CGVS eenvoudig en snel via een overeenkomst met de autoriteiten van de Republiek Korea (i.e. Zuid-Korea) nagaan of u al dan niet de Zuid-Koreaanse nationaliteit bezit. In het kader van deze overeenkomst kunnen biografische en biometrische gegevens uitgewisseld worden over asielzoekers uit de Democratische Volksrepubliek Korea (i.e. Noord-Korea) waarvan vermoed wordt dat deze vóór hun asielaanvraag in België reeds de Zuid-Koreaanse nationaliteit hebben verkregen. De uitwisseling van deze gegevens is hoogst vertrouwelijk en wordt enkel gebruikt voor uw asielprocedure hier in België. De eerdere resultaten van deze samenwerking tussen de Belgische asielinstanties en de Zuid-Koreaanse autoriteiten wezen uit dat de grote meerderheid van Noord-Koreaanse asielzoekers in België reeds de Zuid-Koreaanse nationaliteit hebben verworven. Informatie over deze overeenkomst en de resultaten werd ingesloten in het administratieve dossier. Gezien u volgens uw verklaringen nooit de Zuid-Koreaanse nationaliteit zou hebben bemachtigd en zelfs nooit één voet op Zuid-Koreaanse grondgebied zou hebben gezet (zie gehoorverslag CGVS 18/08/2015, pp. 2, 3, 4, 7 en 8), is uw weigering mee te werken aan dit bijkomende onderzoek door het CGVS zeer opvallend te noemen. De door u aangenomen houding tijdens het gehoor op het CGVS ondersteunt des te meer de nieuwe elementen in uw asioldossier en wijst erop dat u opnieuw tracht uw Zuid-Koreaanse nationaliteit te verbergen voor het CGVS.

De verschoningsgrond die u gaf voor uw weigering mee te werken aan dit onderzoek van het CGVS inzake uw nationaliteit, kon evenmin overtuigen. Volgens uw verklaringen zijn er Noord-Koreaanse spionnen actief in Zuid-Korea waardoor u vreest dat uw gegevens aan de Noord-Koreaanse overheid zullen worden doorgespeeld en uw broers in Noord-Korea gevaar zullen lopen (zie gehoorverslag CGVS 18/08/2015, p.5), maar u kon dit op geen enkele wijze objectiveren noch concretiseren. Hoewel u trachtte uw houding verder te verschonen door te stellen dat u via uw broer vernam dat een Noord-Koreaanse vluchteling bij zijn terugkeer uit Zuid-Korea werd onthoofd en dat u zelf hebt gezien hoe Noord-Koreaanse vluchtelingen bij hun terugkeer uit Zuid-Korea werden terechtgesteld in Noord-Korea, was dit weerom ontoereikend om dit te vergoelijken. Immers baseerde u zich opnieuw op veralgemeningen zonder hard te maken dat uw medewerking aan het onderzoek uw eventuele achtergebleven familieleden in Noord-Korea in moeilijkheden zou brengen. U kon evenmin aantonen dat u heden nog over familieleden beschikt in Noord-Korea. Derhalve blijven uw verklaringen dienaangaande beperkt tot een boude bewering van uwentwege. Uw ingeroepen vrees ten aanzien van de Zuid-Koreaanse autoriteiten (die geïnfiltreerd zouden zijn door Noord-Koreaanse spionnen) wanneer u zou meewerken aan het door het CGVS voorgestelde onderzoek, is voorts tegenstrijdig aan het gegeven dat u op eigen initiatief de Zuid-Koreaanse ambassade in België hebt gecontacteerd, zoals u aangaf tijdens uw gehoor op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS 18/08/2015, p.5). Naar aanleiding van het Zuid-Koreaanse paspoort op de persoonsnaam "Park" dat gevonden werd in een Belgische supermarkt en waar u zich over ontfermde zoals u verklaarde, beweerde u namelijk de Zuid-Koreaanse ambassade te hebben opgebeld met het verzoek u te contacteren wanneer iemand naar het bewuste paspoort vraagt....)"

Waar verzoekster nog opwerpt dat P. een veel voorkomende naam is in (Noord-)Korea, dient er op te worden gewezen dat de conclusie van de commissaris-generaal niet enkel op een gelijkkluidende achternaam is gesteund maar ook op een zeer gelijkende geboortedatum (9 maart 1974 in plaats van haar opgegeven geboortedatum 9 maart 1981) en op een zeer lijkende foto in het Zuid-Koreaanse paspoort. Voorts werd nog vastgesteld dat de kopie van het Zuid-Koreaanse paspoort van verzoeksters zoon dezelfde naam en dezelfde geboortedatum bevat als deze door verzoekster opgegeven voor de asielinstanties. Het gegeven dat het CGVS niet beschikt over een kopie van het paspoort van haar jongste zoon, S. C. P., verandert niets aan deze vaststelling dat uit de overeenkomsten op zovele punten enkel kan afgeleid worden dat deze paspoorten van verzoekster en haar oudste zoon zijn.

Waar verzoekster thans opwerpt dat niet alle beweringen in de beslissing stroken met haar verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS op 18 augustus 2015, namelijk dat ze verklaarde dat ze in het bezit kwam van een Zuid-Koreaanse paspoort omdat een heer in de Chinese straat in Antwerpen haar dat paspoort overhandigde maar dat dit niet gebeurde in een Antwerpse supermarkt, wijst verweerder er in zijn verweernota correct op dat uit het gehoorverslag voor het CGVS wel degelijk blijkt dat ze verklaarde dat dit gebeurde toen zij in de Chinese straat (in Antwerpen) een supermarkt bezocht, dat de eigenaar van de supermarkt haar bij zich riep en haar een stuk bagage toonde, met onder meer een paspoort (gehoor 18 augustus 2015, 3). Verzoeksters advocaat maakte evenwel na dit gehoor nog opmerkingen over het gehoorverslag, maar vermeldde toen niet dat dit foutief zou zijn genoteerd door het CGVS en dat het niet zou zijn gebeurd in een supermarkt. Wat er ook van zij, het gegeven of verzoekster het paspoort nu was overhandigd in een supermarkt of op straat, verandert niets aan de vaststelling dat het wel heel toevallig is dat verzoekster via via in het bezit komt van een Zuid-Koreaanse paspoort van

iemand met een gelijkende familienaam, een zeer gelijkende geboortedatum en een zeer lijkende foto. Nog minder is aannemelijk dat verzoekster de Zuid-Koreaanse ambassade zou contacteren met de vraag om haar te verwittigen indien iemand om het paspoort zou vragen. De bedenking in het verzoekschrift dat het visueel onderscheid tussen Aziaten voor westerlingen moeilijk lijkt is niet meer dan een persoonlijke opinie zonder grond.

2.11. Verzoekster stelt verder in het verzoekschrift dat ze niet verbaasd zou zijn indien haar ex-vriend, die haar al maanden stalkt en bedreigt, een kopie van het paspoort zou hebben bezorgd aan het CGVS. De Raad stelt samen met verweerder in zijn verweernota vast dat verzoekster voor het CGVS ook al verklaarde dat ze dacht dat haar Belgische ex-vriend dat paspoort bij haar thuis heeft gevonden, en dat het er naar uitziet dat hij een verhaal over haar heeft verzonden (gehoor 18 augustus 2015, 3-4). Ook de klacht waar zij in onderhavig verzoekschrift naar verwijst, heeft verzoekster reeds eerder neergelegd en werd besproken in de bestreden beslissing:

"(...)Dat u opnieuw het CGVS tracht te misleiden aangaande uw nationaliteit blijkt verder uit het proces-verbaal dat u neerlegde tijdens uw gehoor op het CGVS ter staving van uw verklaringen. In dit proces-verbaal diende u op 1 augustus 2015 een klacht in tegen uw Belgische ex-vriend. Hoewel u tijdens uw gehoor op het CGVS beweerde dat het paspoort op naam van "Park", dat werd gevonden in een Antwerpse supermarkt, niet uw eigen paspoort is; u voorts nooit over een ander paspoort hebt beschikt noch ooit een ander paspoort bij u thuis in Antwerpen had liggen dan het eerstgenoemde paspoort (zie gehoorverslag CGVS 18/08/2015, p.7); verklaarde u daarentegen in de klacht tegen uw ex-vriend voor de Antwerpse politie dat uw ex-vriend in het bezit is van een kopie van uw paspoort. Volgens uw huidige verklaringen afgelegd tijdens het gehoor op het CGVS zou het dus om een paspoort gaan van een Zuid-Koreaanse onderdaan dat uw ex-partner valselijk tegen u zou gebruiken (zie gehoorverslag CGVS 18/08/2015 p. 3). Uw ontwijkende verklaring wanneer het CGVS u met deze verklaring gedaan voor de politie confronteert, namelijk dat u voor de Antwerpse politie niet hebt verklaard dat uw ex-vriend een kopie van uw paspoort bezat evenwel in het bezit was van een kopie van uw identiteitskaart (zie gehoorverslag CGVS 18/08/2015, p.7), is niet afdoende. Een paspoort en een identiteitskaart zijn immers twee verschillende documenten. Er kan bovendien worden van uitgegaan dat u voor de politie toen ook al zou gezegd hebben dat uw ex-partner bij u een Zuid-Koreraans paspoort van iemand anders had gevonden en dat op een of andere manier tegen u zou kunnen gebruiken zoals u nu beweert. Daarenboven is het opvallend dat u pas op 1 augustus 2015 een klacht neerlegde tegen uw ex-vriend bij de Antwerpse politie, dit wil zeggen kort nadat uw oproeping voor een bijkomend gehoor op het CGVS u op 28 juli 2015 aangetekend werd verstuurd. In deze uitnodiging van het CGVS werd trouwens duidelijk vermeld dat het CGVS zou overgaan tot een onderzoek naar uw werkelijke nationaliteit. U wist dus al dat er van de kant van de asielinstanties twijfels waren ontstaan over uw nationaliteit. Eveneens is het merkwaardig dat u pas op 1 augustus 2015 klacht indient tegen uw ex-partner, terwijl u volgens deze klacht zelf al door hem werd lastig gevallen en bedreigd sinds april 2014, toen u de relatie beëindigde. U gaf toe tijdens uw gehoor op het CGVS dat dit de eerste maal was dat u een klacht tegen uw ex-vriend indiende (zie gehoorverslag CGVS 18/08/2015, pp.6-7). Bijgevolg rijzen er ernstige bedenkingen bij de ware intentie van uw klacht tegen uw ex-vriend bij de Belgische politie en bestaat het vermoeden dat u deze klacht enkel indiende om te anticiperen op de informatie in het bezit van het CGVS aangaande uw werkelijke nationaliteit en identiteit.(...)"

Het louter herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij aldus in gebreke blijft. Verzoekster gaat trouwens totaal niet in op de vaststelling in de bestreden beslissing dat het opvallend is dat zij pas op 1 augustus 2015 een klacht neerlegde tegen haar ex-vriend, dit wil zeggen kort nadat haar oproeping voor een bijkomend gehoor op het CGVS op 28 juli 2015 aangetekend werd verstuurd, terwijl deze oproeping duidelijk vermeld dat het CGVS zou overgaan tot een onderzoek naar haar werkelijke nationaliteit en zij volgens dezelfde klacht al werd lastig gevallen en bedreigd sinds april 2014.

2.12. Wat de opgeworpen schending van artikelen 35/1 en 35/3 van het Procedure KB CGVS en van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU betreft, wijst verweerder in zijn verweernota er correct op dat verzoekster wel degelijk op de hoogte werd gebracht van het feit dat het Commissariaat-generaal de vluchtelingenstatus heroverwoog, alsook van de redenen van deze overweging, en dat de oproepingsbrief voor gehoor de heroverweging van de vluchtelingenstatus omvat, de redenen voor de heroverweging en de mededeling dat de betrokkene op de dag van het gehoor alle elementen ter staving van zijn standpunt dient mee te brengen. Zo vermeldt deze oproepingsbrief dat het gaat om een oproeping voor een gehoor omwille van een nieuw element; dat tijdens dit gehoor

verzoeksters vingerafdrukken zullen worden genomen om na te gaan of zij vóór haar asielaanvraag in België reeds de Zuid-Koreaanse nationaliteit had verworven zoals vermoed wordt; dat zij de gelegenheid krijgt om hier mondeling op te reageren; dat zij deze oproeping, haar identiteitsdocument, haar reisdocument, elk ander paspoort in haar bezit alsook elk ander element dat volgens haar het behoud van haar vluchtelingenstatus zou rechtvaardigen dient mee te brengen. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal op 18 augustus 2015, waarin verzoekster werd bijgestaan door haar raadvrouw, werd verzoekster er op gewezen dat zij een nieuwe oproepingsbrief heeft gekregen voor een gehoor, dat het CGVS over een nieuw element beschikt in haar dossier en werd haar gevraagd of zij deze convocatie had gelezen. Verzoekster beaamde dit. Voorts werd verzoekster er uitdrukkelijk op gewezen dat het vermoeden bestaat dat zij niet de waarheid heeft verteld over haar nationaliteit (gehoor 18 augustus 2015, 3). Vervolgens werd haar gewezen op het bestaan van een overeenkomst met de Zuid-Koreaanse autoriteiten om gegevens uit te wisselen met betrekking tot Noord-Koreaanse asielzoekers, dat uit informatie blijkt dat het merendeel van de Noord-Koreaanse asielzoekers in Europa vaak de Zuid-Koreaanse nationaliteit verwierven voor hun asielaanvragen hier, en werd haar gevraagd om, indien zij akkoord ging, het toestemmingsformulier te tekenen. Verzoekster werd er op gewezen dat het geen verplichting was om het formulier in te vullen, maar dat het gevolgen kan hebben indien zij weigert. Verzoekster werd tevens gevraagd of zij nieuwe verklaringen wenst af te leggen en of zij een ander licht kan werpen op haar eerdere verklaringen. Verzoekster werd er vervolgens nogmaals verduidelijkt dat het formulier dient om na te gaan of zij daadwerkelijk de Zuid-Koreaanse nationaliteit heeft zoals nieuwe elementen in haar dossier doen uitwijzen. Later in het gehoor wordt dit nogmaals uitgelegd aan verzoekster en wordt haar nogmaals gewezen op de mogelijke gevolgen voor haar vluchtelingenstatus, namelijk een mogelijke intrekking. Tot slot wordt verzoekster er op gewezen dat het Commissariaat-generaal over een kopie van haar Zuid-Koreaanse paspoort en dat van haar zoon K. Y. beschikt (gehoorverslag 18 augustus 2015, 3 - 4, 5, 6, 7).

Uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat verzoekster van in het begin werd gewezen op het feit dat ze niet verplicht was om haar vingerafdrukken te geven, maar dat het wel gevolgen kon hebben voor haar vluchtelingenstatus. Verzoekster werd ook verschillende keren geconfronteerd met de vaststelling dat er werd getwijfeld aan haar Noord-Koreaanse nationaliteit op basis van nieuwe elementen en er werd haar uitgebreid de gelegenheid geboden om hier op te reageren.

De Raad wijst er in dit verband op dat het aan verzoekster is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf en het is niet aan de commissaris-generaal om de lacunes in verzoeksters bewijsvoering op te vullen. Zo de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het Unierecht is (arrest Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 45), wijst de Raad er op dat het nog altijd aan de verzoekster is om de schending aan te tonen indien zij meent dat deze door het Commissariaat-generaal werd geschonden. *In casu* werd verzoekster gehoord op 18 augustus 2015 en werd zij tijdens dit gehoor geconfronteerd met het gegeven dat er naar aanleiding van nieuwe elementen in haar dossier getwijfeld werd aan haar nationaliteit, dat haar de kans werd geboden om dit te weerleggen aan de hand van een specifiek onderzoek, en werd er haar op gewezen dat het Commissariaat-generaal in het bezit was van een kopie van haar Zuid-Koreaanse paspoort en dat van haar zoon K. Y. en had zij de gelegenheid om hierop uitgebreid te reageren, kon zij nadien nog bijkomende stukken neerleggen, en kan zij ten slotte in huidig verzoekschrift haar verweer voeren en desgevallend ook thans nog bijkomende stukken neerleggen. Verzoekster kan niet ernstig beweren dat haar rechten om zich te verdedigen inzake haar identiteit en nationaliteit werden volgehouden, integendeel. Bovendien kan nog worden herhaald dat verzoekster naar aanleiding van deze uitnodiging bij het CGVS meteen had geanticipeerd op de conclusies van het CGVS door op 1 augustus 2015 een klacht in te dienen tegen haar ex-vriend, dit wil zeggen kort nadat haar oproeping voor een bijkomend gehoor op het CGVS op 28 juli 2015 waarin duidelijk vermeld stond dat het CGVS zou overgaan tot een onderzoek naar haar werkelijke nationaliteit en de klacht over haar vriend uitdrukkelijk het Zuid-Koreaanse paspoort vermeldt terwijl verzoekster hiertoe geen redenen had indien dit paspoort haar niet aanbelongde. Verzoekster bewering dat het Zuid-Koreaanse paspoort pas op het eind van het verhoor werd getoond is aldus evenmin ernstig te meer verzoekster de kans kreeg alle toevoegingen te doen die ze zelf nuttig achtte en aldus ook de duur van het CGVS-verhoor te beïnvloeden.

2.13. Waar verzoekster opwerpt dat het niet helemaal duidelijk is welke mogelijke gevolgen verbonden kunnen worden aan het niet-geven van vingerafdrukken, antwoordt verweerder in zijn verweernota correct dat uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gewezen op de mogelijke gevolgen van het niet-geven van vingerafdrukken. Zo werd verzoekster duidelijk aangegeven dat het Commissariaat-generaal over nieuwe elementen in haar asioldossier beschikt en dat er het vermoeden bestaat dat zij niet de waarheid heeft verteld over haar nationaliteit. Voorts werd haar gewezen op het bestaan van een overeenkomst met de Zuid-Koreaanse autoriteiten om gegevens uit te wisselen aangaande Noord-Koreaanse asielzoekers en dat uit informatie blijkt dat het merendeel van de Noord-Koreaanse asielzoekers in Europa vaak de Zuid-Koreaanse nationaliteit verwierven voor hun asielaanvragen hier. Vervolgens werd haar gevraagd om aandachtig het formulier "*The Agreement on Fingerprint Verification*" te lezen en om, indien zij akkoord gaat, het formulier in te vullen en haar vingerafdrukken te geven (gehoorverslag 18 augustus 2015, 3-4). In tegenstelling tot wat verzoekster stelt in onderhavig verzoekschrift, liet de protection officer niet met de nodige druk blijken aan verzoekster dat het geven van haar vingerafdrukken verplicht was. Wel werd haar duidelijk meegedeeld dat het geven van haar vingerafdrukken een manier was om snel te kunnen nagaan of zij de waarheid spreekt en niet over de Zuid-Koreaanse nationaliteit beschikt. Op de vraag van verzoeksters raadvrouw of het verplicht was om het formulier in te vullen, werd er uitdrukkelijk geantwoord dat het geen verplichting was maar dat een weigering om het formulier te tekenen gevolgen kan hebben. Er werd haar vervolgens nogmaals uitgelegd wat de bedoeling van het formulier en de vingerafdrukken was, namelijk het verifiëren of verzoekster toch niet over de Zuid-Koreaanse nationaliteit bezit. Er werd haar ook de mogelijkheid geboden om nieuwe verklaringen af te leggen. Later in het gehoor werd er expliciet meegegeven dat het niet-geven van vingerafdrukken, gelet op de nieuwe elementen waar het Commissariaat-generaal over beschikt, mogelijks zou kunnen leiden tot een intrekking (gehoor 18 augustus 2015, 3-4, 5). Verzoekster was wel degelijk in kennis van de mogelijkheid haar ware nationaliteit aan te tonen door middel van deze vingerafdrukken. De Raad ziet ook niet in waarom verzoekster zou weigeren deze vingerafdrukken te geven indien ze niets te verbergen had. Uit haar weigering tot medewerking kunnen wel degelijk conclusies getrokken worden.

In tegenstelling tot wat verzoekster in haar verzoekschrift voorts voorhoudt, benadrukt de Raad dat de intrekking van verzoekster haar vluchtelingenstatus niet gebeurt op basis van alle elementen van het dossier, van haar verklaringen en aldus niet alleen omdat zij weigerde haar vingerafdrukken te geven. Verzoekster gaat voorbij aan het geheel van de motivering van de bestreden beslissing en kan zich niet louter met de diverse onderdelen van de motivering op zich steunen. Zo maken én de kopieën van haar Zuid-Koreaanse paspoort én dat van haar zoon K. Y., én de identiteitsgegevens op deze paspoorten én de foto's, én het gegeven dat zij weigerde klaarheid te scheppen over haar effectieve nationaliteit door middel van haar medewerking te verlenen aan een specifiek onderzoek naar haar precieze nationaliteit terwijl haar verschoningsgrond voor deze weigering niet kon overtuigen, én haar wijzigende verklaringen over het Zuid-Koreaanse paspoort (wel of niet in handen, gevonden in Antwerpen) én dat de eerdere resultaten van de samenwerking tussen de Belgische asielinstanties en de Zuid-Koreaanse autoriteiten uitwezen dat de grote meerderheid van Noord-Koreaanse asielzoekers in België reeds de Zuid-Koreaanse nationaliteit hebben verworven, allen samen dat de aangevoerde informatie met betrekking tot de eigenlijke nationaliteit van verzoekster waar is en zij de Belgische autoriteiten intentioneel misleidend heeft. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeksters vluchtelingenstatuut in te trekken.

Wat betreft de in het verzoekschrift gedane verklaringen waarom zij haar vingerafdrukken niet wenst te geven, stelt de Raad samen met verweerder in zijn verweernota vast dat zij louter haar eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen herhaalt, wat niet afdoende is om de motivering terzake *in concreto* te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij met haar argumentatie dat dat uit het Cedoca-document "*COI Focus: Noord-Korea, overeenkomst over de verificatie van vingerafdrukken*" van 30 juni 2015 niet kan worden afgeleid dat de informatie Noord-Korea niet bereikt, niet verder komt dan een blote bewering en hier aldus in gebreke blijft. In voormelde COI Focus wordt duidelijk aangegeven dat met de autoriteiten van de Republiek Korea (waarmee de overeenkomst werd afgesloten), Zuid-Korea bedoeld wordt. De uitwisseling van deze gegevens is overigens hoogst vertrouwelijk en wordt enkel gebruikt voor verzoeksters asielprocedure hier in België.

2.14. Voorgaande vaststellingen kunnen derhalve niet tot een ander besluit leiden dan dat de aangevoerde informatie met betrekking tot de eigenlijke nationaliteit van verzoekster waar is. Verzoekster licht niet toe wat het nut kan zijn om nog de bron van de informatie te onderzoeken wanneer het resultaat van het onderzoek op alle punten tot gelijklopende conclusies leidt, en dit ook los

van het paspoort. Uit deze informatie blijkt onomstotelijk dat verzoekster de Zuid-Koreaanse nationaliteit bezit. Hieruit kan dienvolgens enkel worden afgeleid dat verzoekster wetens en willens nationaliteitsfraude heeft gepleegd bij het indienen van haar asielaanvraag in 2010 en dat ze ook ter terechtzitting volhardt in deze fraude. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan ook terecht in toepassing van artikel 57/6, eerste lid, 7e van de Vreemdelingenwet de vluchtelingenstatus van verzoekster intrekken.

2.15. Verzoekster brengt ten slotte geen enkel gegeven bij dat zij bij een terugkeer naar Zuid-Korea vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin zou moeten vrezen dan wel dat zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen. Verzoekster baseerde immers haar verzoek om internationale bescherming enkel op feiten die zich in Noord-Korea zouden hebben voorgedaan. Ook wanneer het CGVS haar vraagt om welke redenen zij Zuid-Korea heeft verlaten, ontkent zij ooit in Zuid-Korea te zijn geweest (gehoor 18 augustus 2015, 7) terwijl uit objectieve informatie blijkt dat verzoekster de nationaliteit van dat land bezit.

2.16. Waar verzoekster voorhoudt dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met het feit dat zij, als alleenstaande vrouw met twee kinderen die reeds meerdere malen verkracht en misbruikt is geweest, behoort tot een van de meest kwetsbare groepen in de samenleving, kan zij niet worden gevolgd. Vooreerst is verzoeksters geloofwaardigheid ernstig aangetast door de gepleegde nationaliteitsfraude. Voorts toont verzoekster niet aan wanneer ze Noord-Korea zou verlaten hebben (eventueel als kind of met familie of 2de echtgenoot). Bovendien kan blijken dat verzoekster als alleenstaande vrouw zelfstandig kan handelen en manifesteren. Verzoekster kon naar het Westen vertrekken, een relatie aangaan in België en misbruik maken van de migratiewetgeving door het volhouden van een valse nationaliteit. Los van het feit of nog geloof kan gehecht worden als zou zij meerdere verkracht en misbruikt zou zijn geweest, kan niet worden aangenomen dat dit zou gebeurd zijn omwille van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Ten slotte benadrukt de Raad dat de heroverweging van verzoeksters asielaanvraag individueel werd benaderd waarbij rekening werd gehouden met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door verzoekster, waaronder het gegeven dat zij alleenstaande vrouw is met twee kinderen. Verzoekster brengt geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt.

2.17. In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel van het 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

2.18. Wat betreft de aangevoerde schending van het rechtzekerheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt (RvS 4 oktober 2004, nr. 135.661). Gelet op het voorgaande toont verzoekster geenszins aan dat voormelde beginselen geschonden zouden zijn.

2.19. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid uitgebreid te reageren op de nieuwe elementen in haar dossier en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Koreaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.20. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de status van vluchteling wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK